

НАРОДНА СЪБОРА

ВАРНА. 2 Април 1911.

На коалицията отъ горѣ — коалиция отъ долу.

Прѣзъ послѣдната година отъ управлението на демократическата партия, когато стана въпросъ да се свика Велико Народно събрание за измѣнение на конституцията, тогавашнитѣ опозиционери и борци срѣщу личния режимъ у насъ, днешни властници, въ унисонъ съ представителитѣ на черната реакция, бѣха надали единъ необяснимъ вой за нещастията, които има да сполѣтатъ нашето отечество и короната, ако демократитѣ свикатъ това Велико Народно събрание. Страшни угрози се прѣдсказваха отъ колонитѣ на желтия стамболистки, радословишки и топчовишки печатъ срѣмъ държавния глава, рисуваха му всѣки денъ крѣпави революций; отъ друга страна — къмъ сѣщии се отправяха закарани и крѣпави писма отъ борцитѣ срѣщу личния режимъ и технитѣ съюзници, обаче не прѣзъ официалнитѣ имъ органи, а чрѣзъ издържанитѣ отъ тѣхъ „Рѣчь Денъ и Трибуна“. Разбира се, задъ тия закарани, слѣдъ като стрѣлитѣ срѣщу личния режимъ се случиха прѣдъ милитѣ очи, които имъ се направиха отъ горѣ, сж щитѣ тия жалки опозиционери въ срѣщитѣ си съ държавния глава постоянно сж му напомняли, анархията, която се сѣе чрѣзъ голѣмата свобода, *остатена отъ демократическия режимъ* и сж го събѣждали по скоро да се раздѣли съ демократитѣ докато крайнитѣ лѣви течения не сж успѣли да се промѣкнатъ въ Великото Народно събрание, гдѣто държавния режимъ е заплашенъ.

Тая недостойна борба съ политическия си противникъ на властъ, въ основата на която е само: „стани, да заема мѣстото ти за да ограби всички“ погнуси демократическото правителство, и то схващайки вселения страхъ около короната, си подаде оставката за да даде възможностъ на долнитѣ партизани, да се оплюятъ още по вече прѣдъ българския народъ съ своята низка сервилностъ прѣдъ лицеизговори на личния режимъ. За голѣма тѣхна изненада властотрѣзлаваща прѣдложи коалиция, т. е. съюзъ отъ консерватори, днешни народници съ либерали прогресисти, лѣв-вѣрли гонители по-между си, който коалиция гони, освѣтъ цѣлѣта да се унищожатъ малкото прогресисти съ идеални пориви, една единка задача: по възможностъ поздравно запазване на държавнитѣ институти отъ посегателството на демократията, съ които биха се докосвали прѣрогативитѣ на короната и разширили народнитѣ правдини. Това си залича още отъ начало при властуванието на коалицията, понеже тя не посмѣи да съобщи въ декларацията си какви реформи ще прокара за разширение правата на народа. Сжщото си залича и отъ поведението на сжщата коалиция срѣмъ Македонския въпросъ, гдѣто тази послѣдната направи първото си грозно прѣдательство срѣмъ нацията ни, като заяви на високо, че въ Македония нѣма българи.

Народа, обаче ще трѣбва ли да остави тази грозна реакционна ко

алиция да потѣпче неговитѣ свободи, която тя цѣли да извърши въ Великото Народното събрание? Ще ги остави ли да вършатъ кощунство съ националния му идеалъ. Разбира се, че не трѣбва. На коалицията отъ горѣ, трѣбва да се противопостави коалиция отъ долу. На единичния само слухъ, че е възможна коалиция между демократи съ лѣвитѣ течения и земледѣлци, реакцията изтрѣпна и се готви за жестока борба. Тя ще има за своя съюзница и блока на тѣ нареченитѣ либерали — стамболисти, радословишки и тончевисти, за които има България, когато има царъ Фердинандъ. Ето защо, слухътъ за демократическата коалиция прѣдъ тѣзи двѣ коалиции въ услуга на реакцията, трѣбва да стане дѣйствителностъ, защото момента е важенъ и единъ денъ можемъ да осмѣнемъ съ съ нѣкои пълномощия. Демократичния български народъ отъ лѣвитѣ течения, който всѣкога славно се е борилъ съ реакцията и винаги е постигалъ съгласие между партиитѣ, които го прѣдставляватъ, ще признае важността на момента и заедно ще се опълчи срѣщу реакционнитѣ коалиции, наложени отъ горѣ. Особено земледѣлци иматъ интересъ да поддържатъ демократичната коалиция, защото тѣмъ се дадохъ отъ демократическата партия маса реформи, които коалицията отъ горѣ се готви всѣки денъ да отнеме. Врѣме е, въпроса за коалиция, само за борба срѣщу реакционеритѣ, разбира се, между демократи, земледѣлци и другитѣ лѣви течения, да се постави на дневенъ редъ и отъ долу да се даде отпоръ на демократията отъ горѣ. Надѣваме се, че такъвъ блокъ ще се постигне.

Думи и дѣла на Демократическата партия.

VI.

До сега разгледахме дѣйноста на демократическата партия на властъ относително възстановяването на законността въ страната ни и запазване и разширение правдинитѣ на цѣлия български народъ, разбира се, въ свръзка съ общията на демократическото правителство, дадени на тоя народъ чрѣзъ декларацията му отъ 21 априлъ 1908 година

Единъ другъ недѣгъ съзираше демократическата партия у нашата държавна машина и за изкореняването му тя е запазила реформи на видно мѣсто въ програмата си, съдѣйствувала е да се вмѣкнатъ въ платформата на блока тия реформи и най сѣтитѣ тържествено ги прокламира чрѣзъ правителството си на българския народъ въ споменатата по горѣ декларация. Тоя недѣгъ е окаяното положение на работницитѣ около държавната машина, наречени чиновници, и за него се говори въ п. IV отъ платформата на блока, а така сжщо и въ п. V отъ декларацията на правителството демократическо. При днешната сложностъ въ държавното управление, чиновничеството е

необходимъ елементъ и колкото тоя елементъ е по-подбранъ и годенъ за работа, толкова и по гладко върви държавната машина, и наопаки, колкото по-негоденъ е чиновничкиятъ елементъ, толкова по-мудно върви държавната машина, която при лоши управници всѣкога може да се сгромоляса.

Отъ друга страна пъкъ днешнитѣ управляющии партии, които за най-важна мисия, кога идватъ на властъ, считатъ подпомагане на своитѣ партизани да използватъ властѣта за да натрупатъ богатствата си отъ държавнитѣ каси, всѣкога сж гледали по-всѣкакъвъ начинъ да иматъ чиновничитѣ въ рѣцѣтѣ си, защото чрѣзъ тѣхъ тѣ ще вършатъ мръситѣ си кражди и гешефти. Подобни партии у насъ, каквито сж алчнитѣ сегашни властници, народници и прогресисти, заедно съ осѣденитѣ и кандидати за затвора либерали отъ всѣкакъвъ чешитѣ сж имали интересъ нашето чиновничество да е деморализирано, потиснато, угнетено и безъ най-малката закрѣпеностъ въ положението си. Тия хищници на държавната трапеза много добръ знаятъ, че едно несигурно за насъжания си чиновничество, всѣкога е готово да съдѣйствува за най-грозни прѣстѣпления на управницитѣ и да стане сѣбно оръдие въ рѣцѣтѣ на партизани гешефтери за да трѣпе и бие тия на чийто гърбъ живѣе — честнитѣ и добросъвестни български раждани. Вѣ по сжщитѣ съображения тоя чиновничество е оставено да тѣне въ мизерия, защото както и въ турция, нашитѣ управници умислено сж тикали чиновничитѣ въ прѣстѣпления, за да иматъ възможностъ да взематъ лѣвската частъ отъ плѣчката, отнета отъ роба — чиновникъ.

И напестина, какво бѣше положението на нашето чиновничество прѣди идването на властъ на демократическата партия? На тоя въпросъ може да се отговоримъ само съ думата — грозно. Прѣди вѣицъко всѣка смѣна на кабинета прѣдизвикваше у тоя чиновничество истинска трѣска. То биваше веднага поставяно прѣдъ дилемата, или прѣчувание на характеръ и долни унижения, или на улицата, гдѣто го очакваше гладъ и мизерия. Най-често прѣдъ призрака на мизерията чиновника избираше първия животъ, ко то води къмъ свѣршеното му обезличаване и постепенно той се обръща на една кукла, на маша, готовъ да извърши най-големѣто безаконие, стига това да се иска отъ началството. Отъ друга страна пъкъ, постоянния страхъ, че утрѣ може да изпадне на началникъ, който ще го изхвърли на улицата веднага, безъ да иска да знае, че послѣдния ще умрѣ отъ гладъ, застава този чиновникъ да намѣри източници да усигури своето си положение, когато бѣде изхвърленъ на улицата, които източници, безспорно, ще намѣри въ прѣстѣплението къмъ службата си. Както споменахъ и по горѣ въ тая посока чиновника е билъ поощряванъ отъ своитѣ крѣпители.

Ето защо чиновничеството у насъ се е тѣй много развалило и нѣмаше учрѣждение прѣзъ миналитѣ управнически режими, гдѣто като отидешъ да искашъ да ти се свърши нѣкоя работа, да те не подеятъ прѣди всичко да приготвишъ бакшиша, защото иначе много ще заобикаляшъ учредението. Писа се въ миналата ни статия какви размѣри бѣ взела тая корупция при управлението на стамболиститѣ. Посочиха се на маса чиновници, осѣдени сега и на голѣми кражди вършени дори отъ самитѣ министри, за които вече ще отговарятъ прѣдъ държавния съдъ.

Тая развала, този недѣгъ, въ нашето управление, не можеше да не загрижи партията, която сжжи на народното благо и честъ и ако и да знаеше, че този недѣгъ, култивирани съ течение на врѣмето, мжно ще се изкорени, за което трѣбва да води усилена борба, при всѣ това, начерта въ своята декларация реформитѣ за прѣмъхването му. Тѣзи реформи бѣха: стабилизирание чиновничеството, назначаване по цензъ и нѣкъдѣ по конкурсъ, и въвеждане неемѣимости за сжщото. Слѣдъ това подобрене материалното положение на сжщитѣ чиновници, като за всички чиновници се изработи щатъ и заплатитѣ имъ да се опрѣдѣлитъ съ бюджетнитѣ закони. Отъ тия реформи, приложението на които не може да стане за день, два, демократическата партия изпълни повечето отъ обѣщанитѣ, а останалитѣ и крупни реформи бѣха готови да се изпълнятъ, ако не беше напустната властѣта. Така въ повечето учреждения то постави цензъ за заемане длъжноститѣ; уреди конкурсни изпити за заемане на много видни длъжности, узакони неемѣимостѣта на сжщитѣ, подобри материалното положение на учители, сждии, желѣзопѣтни и телеграфопощенски чиновници; прѣмахна партизанството у чиновничитѣ и страха, че всѣки денъ ще бѣдѣтъ уволнени почва да изчезва у добросъвестнитѣ и способни чиновници. Най сѣтитѣ народното събрание пѣбра една 25 — членна цѣтна комисиия да изработи щата за чиновничитѣ и подобающъ законъ за сжщитѣ. Тая комисиия не че двѣ години работи, събрала е цѣли томове материали и наскоро свършва своята епизифовска работа, готова съ своя докладъ.

Тия щатове, които бѣдащето народно събрание ще възприеме, сж едно крупно дѣло на демокр. партия и тя заслужава съ него да се гордѣе. Ако и да нѣма врѣме да го довърши, тя е свършила най-важната работа по него и добросъвестния законодатель ще ѝ отдаде заслуженото, а българския народъ вечна та си признателностъ. Въ тоя щатъ сж прѣдвидени всички длъжности и чиновнички мѣста въ царството ни, условията за заемането имъ, неемѣимостѣта на чиновника и заплатата която трѣбва да се получава. Трѣбва да пожелаемъ по-скоро тои наймѣренъ трудъ да се узакони у насъ, за да заживѣе у насъ чиновничеството новъ жи-

вотъ. А народа ни да бѣде отърванъ отъ потиснитѣ и рушветчий чиновници. Ето това сж дѣлата на демократическата партия, и по това обѣщание въ декларацията. Нашитѣ противници трѣбва да нѣмѣятъ прѣдъ тѣхъ.

R.

Кой е народнякътъ?

(сница въ профилъ).

Всѣкога въ своитѣ люти борби, било за човѣшки права, било за свобода и независимостъ, политическа или икономическа, било за народно обединение и за цѣлокупностъ, отъ памети-вѣка българскитѣ народъ е бивалъ спѣванъ най-алѣ отъ една пѣсмина хора, които природата като че ли е създадала само за негово наказание. И народната бѣда е толкова по-голяма, защото иде изъ собствена срѣда.

Стига само единъ бѣръзъ погледъ на доосвободителната ни епоха, за да си спомнимъ подлия сподвижникъ на азиатскитѣ тирани въ угнетѣване българския народъ: тоя *българскитѣ чорбаджии* отъ турско врѣме който буди у всѣки честенъ българинъ само ужасъ и омерзение. Да се опишатъ юдискитѣ прѣгрѣшения на тогавашния *чорбаджия* съвѣмъ нѣма мѣсто въ тѣснитѣ колони на единъ седмиченъ вѣстникъ. Грозниятъ *чорбаджийски* образъ, обаче, може лесно да се види въ литературнитѣ трудове на принопамятния Раковски, тоя отецъ на отечественитѣ ни *сжжидовѣ*, а особено образѣтъ на българския *чорбаджия* отъ турско врѣме сж вижда въ художественитѣ повѣсти и разкази на Люб. Каравеловъ и въ пламеннитѣ стихове на революционера — поетъ Хр. Ботйовъ. Дружно, съ плеяда сподвижници тия народни мъченици сж били принудени тогава да харчатъ най-много отъ своята енергия, за да бичуватъ безпощадно народния изедникъ — *чорбаджия* и постоянно сж водили противъ него смъртна гонидба, като най-опасенъ народенъ врагъ.

Въ зората на освобождението ние виждаме *чорбаджията* спотаненъ и забравенъ. Той *вижда*, че народътъ не е запаметенъ, хвърля турския фесъ и *чорбаджийския* кюркъ, нахлузва западноевропейската цивилизаторска шапка, облича френското палто, на влѣзе въ учрѣдителното велико Народно Събрание въ Търново, съ тѣнки рѣжачици, новопокрѣстемъ, подъ английския политически етикетъ: *консерваторъ*. И сега, срѣмъ народа той издаде она свойственъ нему аниетитѣ така майсторски символизирани съ вѣлка, въ „Адъ“ отъ безсмъртния Данте. Своя вълчи аниетитѣ българскитѣ *консерваторъ* издаде въ търновското учрѣдително велико Народно Събрание, съ политическото си вѣру: на народа колкото се може по-малко правдини и повече тегиби. Тона, свободата, да му се давала, спорѣдъ остроумната характеристика на дѣда Славейкова, като комка: по лѣжич-

ка, по дължичка. Съ свои неуспехи тук българският консерватор, обаче, не се отчай.

Съ своята византийска консерватория изважда от умъ младия пришелец — български младълец, въвежда въ изкушение обнови-телските представители и съ тяхна помощ предприема хайка против венчико интеллигентно и непоколебимо въ България, за изкоренение на пъквичи си нигилизъм и въ Свищов туря подъ секвестър ония народни правдини, които бѣ освѣтитъ основниятъ законъ. Люта борба отпослѣ се води и кървави народни жертви се дадохъ за извоюване изново народнитъ права и за изваждане отъ подъ секвестър конституцията.

Когато Южна България провъзгласи съединението си съ Северна и трѣбваше това съединение да се започнато съ народна кръвъ, из ерѣдата на българския консерватор нѣкои молиха червения султанъ да имъ прати азиатски орди, като тѣхни вѣрни закрилници нѣкои пъкъ забѣгнаха задъ прѣдѣлитъ на своето отечество.

Подлъг по природа, хищникъ по инстинктъ, българският консерваторъ се спѣтай подъ добѣлата сѣнка на „Ваданския Бисмаркъ“, та когато тоя Бисмаркъ се запрѣтна да спасява отечественната независимостъ, консерваторътъ, съ прѣстореностъта на Молеровия Тарнофъ се привѣзва като неговъ сподвижникъ и му внушаваше своитѣ влѣни, та злоупотреби съ хубавата идея на отечествена независимостъ, като угнѣтаваше всичко интеллигентно, свободомисляеще и независимо вътрѣ. „Българският Бисмаркъ“ падна подъ тѣжестъта на грѣховетъ си въ вѣтрѣшното управление, които не малко тежатъ и на душата на българския консерваторъ. Достатъчно е да спомнимъ, че първитѣ консерваторски водители Стоиловъ, Начевичъ, Грековъ и др. бѣха дълго време най-мѣждани еподевици на Стамбулова.

Когато обаче венчико, и младо и старо, бѣ се опѣчило ерѣщу тиранията на Стамбулова, консерваторскитѣ водители го напуснаха мѣлчешката и неуспѣшно се прилѣпиха къмъ опозиционното вѣлмо и най сѣтихъ се прѣдставиха като че тѣ сѣ водители на опозиционното тогава течение, като че ли тѣ ръководятъ опозиционната борба. Единъ приближенъ до редакцията на тогавашнитѣ опозиционни в. „Народни Права“ и „Своб. Слово“ ни увѣрява, че покойниятъ Стоиловъ билъ написалъ венчико на всички едно антрифиле за „Своб. Слово“, като при това молилъ, да се пазятъ въ дълбока тайна. Горкиятъ Радославовъ! той тогава би тѣх пана, а консерваторътъ бра

парсата, подъ новото име *народникъ*

Слѣдъ падането на „Отечественостъ“ българското политическо пебо се поразнедри, а българският консерваторъ, вървайки въ кжеата паметъ на българския народъ, изтъкна на политическата арена подъ името *народникъ* и образува *народна партия*, име, съ което иска да подиграва народа. Кolkото е пазливъ като опозиционеръ толкова е свирепъ на властъ.

Споменътъ отъ властуването на *народника* прѣзъ 1894—1899 г. буди само омерзение. То се е ознаменовало самосъ зли дѣла и тѣжки прѣстѣпления. Кой въ 1895 г. върломно измами Китанчева и венчки македонски борци? Кой уби отъ за-ада Алека? Амъ убийството на Стамбулова въ ерѣдъ столицата, по ерѣдъ пладне въ чие властувание бѣше? А кога, въ чие властувание сѣ гасени свѣци и е употребявана артилерия за изнасяване изборната свобода? А онзи консерваторски водители, който поврѣме на ерѣбеко българската война избѣга задъ прѣдѣлитъ на своето отечество, отпослѣ на властъ, когато стана министър бѣше най-храбрия като прѣводителъ на шайки въ Търново въ врѣме на изборъ за нар. прѣдставители. А кой бѣ разсипалъ дѣрж. финансии? Венчки тия и безъ брой други прѣстѣпления сѣ дѣла им *народника*, съ които е ознаменувана една мрачна епоха, нарѣчена, пакъ за подигравка, епоха на „Белгийско управление“.

И така, *народната партия* или *народникъ* — това е българският консерваторъ отъ 1878 год. въ търновското учрѣдително Велико Народно Събрание и отъ 1881—1883 год отъ пълномощникия режимъ, провъзгласенъ въ злопаметното Свищовско Велико Народно Събрание; а българският консерваторъ — това е рожба на българския *чорбаджия отъ турско време*.

Народната партия сега се е „засилила“ съ кръмчаритѣ и ливаритѣ въ свободна и независима България, които култивиратъ въ себе си мързела, интересуватъ се прѣди всичко за собствения си желудѣкъ, като чакатъ черния трудъ на земедѣлца и работника да му донесе ливницата. *Народната партия*, както въ миналото си, като чорбаджийска и консерваторска така и въ настоящето си съ една строга послѣдователностъ носѣ едно и сѣщо политическо знаме, съ единъ и сѣщъ надписъ: „лично благо на смѣтка на общото“.

Имайки прѣдъ видъ историческия произходъ и миналото на нар. партия вѣчната истина, че въкътъ си мѣни козината, но не и табиеата, насъ съвсѣмъ не ни очудва днешно прѣдателско поведение на *народника* спрѣмо българина

отвѣдъ Рила и Родопитѣ. Противното на това негово поведение насъ би изненадило и очудило. Намъ е видно, обаче, че в. „Прѣпорекъ“ е забравилъ историческия произходъ на народната партия и грознитѣ дѣла съ които ти се е отличила въ своето минало, та въ брой 69 съ очудване изтъква нейното прѣдателско поведение по една общонародна кауза. Насъ ни очудва само факта, че ежипитъ той български *народникъ* е призванъ днесъ да ръководи ежипитѣ на Българското отечество.

Брашлянтъ.

Народнишко-прогресистката коалиция.

Народницитѣ твърдѣ много искатъ да ги квалифициратъ като „боржуазна“ партия, защото, казватъ тѣ, „име намираме своитѣ привърженици отъ заможитѣ слоеве на обществото“. Но понеже понятието „боржуа“ е понятие икономическо, а не политическо и визира носителитѣ на производителенъ капиталъ народницитѣ бѣха нарѣчени „партия на социалното развитие“. Но ако е вѣрно, че социалния съставъ на една политическа партия опрѣдѣля нейната физиономия, названieto „партия на социалното развитие“, най-малко подхожда, именно, за народнишката партия.

Защото, за никого не е тайна, грамадната частъ отъ народницитѣ сѣ носители не на производителенъ, а на хищнически капиталъ. Въ първитѣ редове на народницитѣ стоятъ не индустриалци и търговци, а ливари, бореви спекуланти, прѣдприемачи, кръчмари и други, отъ тоя родъ, тѣмни „боржуа“, за които „социалното развитие“ е толковъ по правилно, колкото стрѣмленieto да се омазмопчатъ производителитѣ, е по сѣмъ.

Прогрѣсенитѣ се родиха и развили въ зората на едно политическо суеверие, което имъ даде симпатитѣ на немоцитѣ въ производството и развѣната. Лозунга „признателностъ къмъ освободителката“, тѣ развили до — „лицо безъ освободителката, венчико чрѣзъ нея“ и даже отидоха до тамъ, чрѣзъ устата на своя шефъ г-нъ Данева, да заявятъ, че съ Русия политикане правятъ. Немоца имъ въ вѣтрѣшното управление, е сѣщо добръ оцѣнена и затова, съ право ги наричатъ „епитропска партия“.

Очевидно е, че тия двѣ партии неможаха да дадѣтъ освѣтъ едно „миролюбиво“ правителство, както въ вѣнчашката си тѣй и въ вѣтрѣшната политикане. Народницитѣ много сѣкпаятъ „социалното развитие“ за да се рѣшатъ и на най-

малкия агресивенъ жостъ, а прогреситѣ държайки за мнението на „бѣлий царъ“ отъ една страна, немоцитѣ отъ друга, — немогатъ да не бѣдатъ паргизани на „миролюбieto“. Въ това отношение, трѣбва да се признае, коалицията е повечѣ отъ удачна. По отношение, обаче, на интереситѣ на страната, на нейното развитие, тази коалиция е една нещастна коалиция и тя, до като сѣществувала, нѣма да ни даде нищо творческо. Програмата на правителството — излѣзло отъ тази коалиция, ни дава основания да бѣдемъ тѣй смѣли въ своитѣ заключения.

Ние, казва правителството, при пѣлна свобода, ще произведемъ изборитѣ за Великото Народно Събрание, ще въведемъ административно правосѣдие, съразмѣрно прѣдставителство и, ако ни поживи господъ, ще прѣдложемъ своєврѣменно „редъ мѣроприятия за удовлетворение най-сѣществениитѣ и назрѣли държавни и обществени нужди“. Какни сѣ тия нужди, какъ ги схваща правителството, за това „своеврѣменно“ ще има грижата то да помисли; на обществото, обаче се съобщава, че правителството било, уврѣренъ приврѣженникъ на мира“. Сѣга остава „сѣзнателното българско общество“ да даде „пѣлната си поддрѣжка на правителството“, и имѣе ще имаме дѣйствително идиллична картина: въ центара правителството съ палмовото клонче на мира, на лѣво прогреситѣ нѣлгъ въ хоръ „Боже царя храни!“ на дѣсно народнишката колесница тежена вече не отъ първитѣ и хора въ образа на животни, а отъ трудици се народъ и отъ прѣдъ „сѣзнателното българско общество“ принѣтствува „осана, който иде въ името на мира!“ Далечъ, нѣкаде, смѣтно се очартаватъ другитѣ народи въ борба, за икономическо и политическо самоопрѣдѣление, но това не ни вълнува, защото погледа се приковава върху „мироносцитѣ“ и „мировенчители“.

Но това би било кошмаръ въ нашия общественъ животъ и ония, които сѣдѣйствуватъ, тѣй или инакъ за неговото продължение, вършатъ измѣна спрямо народнитѣ интереси, пѣмѣна спрямо завѣтитѣ на борцитѣ въ миналото. Когато на югъ дими, когато въ Цариградъ ни ругаятъ, когато отъ Берлинъ заявяватъ, че малкитѣ народи трѣбва да бѣдатъ погълнати отъ голѣмитѣ, — сѣзнателното гражданство, не може сѣмъ да поведе народа противъ това анемично-паралично правителство и да го събори.

в. „Народна Сила“ е най-разпространения въ Варненския Окрѣгъ.

Хроника.

„Варненската Община“.

Въ послѣдния брой на в. Свищавица подъ горния насловъ е напечатано едно антрифиле, което по езика си дава пѣлна характеристика на лицата около този вѣстникъ. Само хора, които сѣ лишени отъ честъ, които нѣматъ човѣшко досойство, въ които моралнитѣ чувства сѣ прѣвѣрнати на животински инстинкти, могатъ съ такъвъ гамонски езикъ да ругаятъ честни обществени служители, които сѣ жертвували своето епскойствие, за да изпълнятъ една обществена тежба, каквато е мандата на общинския свѣтникъ. Варненскитѣ общински свѣтници, начело съ уважавания отъ цѣлото гражданство кметъ г. Церовъ, се гордѣятъ съ своитѣ дѣла, хвърлената калъ нѣма да засѣгне никого отъ тѣхъ, — тя нѣма да отиде по далечъ отъ клоаката дѣто се фабрикува. Измислицитѣ които кроите за пѣквичи афери около канализацията, афери около водопровода, електрическото освѣтление, за пѣкако освобождаване на залога по канализацията, венчико туй показва само *вашето безсилие*, о жалки изроди на човѣшката природа! Ние бихме желали да разкриете тѣзи афери, архивата на Варненската община е на разположението ви, дайте ни факти, ако искате да ви смѣтаме за честни противници. Но вий това нѣма да направите, *защото сте безчестници*, защото вие бляувате за „*сила метла*“, която да освободи мѣстата въ общината за глупицата, която водите. Напразни сѣ усилията ви, знайте че нѣма да намѣрите тази „*сила метла*“, тя не може да излѣзе ни отъ „делвата“, ни отъ жалкото сучено „гърне“. Дълго ще се азѣбите около общината, но вашия вой никога нѣма да стрѣне.

Администрацията наредена.

За окрѣженъ управителъ е назначенъ г. *Жеко Но, Жеко*, за градеки началникъ г. *Ио. Миги* и *Ило*, а за селско-околийски началникъ г. *Петяновъ*.

Народнишко прѣдателство.

По поводъ интервюацията, която измѣникътъ на своето отечество, Битолскиятъ депутатъ Доревъ направи въ отоманската камара, българскиятъ офицюзъ в. *Миръ* излиза съ една позорна статия, което е цѣло прѣдателство за народнитѣ интереси. В. *Миръ*, органъ на българското правителство, се е нагърбилъ съ задачата на

ПОДЛИСТНИКЪ

НАТАША.

Разказъ отъ Г. В. Вернадски.

Продължение отъ брой 24.

Ето че Наташа почва неувѣрено. — Особѣтъ, тревоженъ е нашия животъ Петъръ Ивановичъ. А моятъ е съвсѣмъ, съвсѣмъ другъ. Наташа говори тихо замислено, като че съ себе си. Тя иска да излѣе душата си. Нейния гласъ е тѣй мекъ и кади фянтъ, той вълнебно звучи слѣдъ прѣсипания ба съ Тишина и пѣлни стаята съ тихо сребристо сияние. А Наташа, тѣй крехка, стройна, въ тази мръсна, полусвѣтла стаячка прилича на сѣмѣжна царица, готова да се стопи отъ първото дихане на лѣтния жаръ.

— Моятъ животъ е тѣй затворенъ тѣй отдалеченъ отъ хората — продължава тя. — А мене ми се иска да се приближа до всички, близко, тѣй близко! Трѣбва всички да се разбиратъ и да пѣмъ нищо между хората. Много ми е приятно, че си поприказвахъ съ васъ. Още ще го-

воримъ. Тѣ всички нищо не разбиратъ, а това е тѣй хубаво. Искамъ щого вий да се отнасите съ менъ съвсѣмъ другарски. И азъ тѣй къмъ васъ. Ний ще имъ покажемъ, че всички хора сѣ равни и близки.

Кѣсно вечеръта Наташа излѣзла отъ стаята на дворника. Мѣлгата почнала да се вдига. Било тъмно и тихо. Влѣзла въ стаята си, Наташа почнала да се върти въ безуменъ вѣсторгъ. Осеждане на пѣщо свѣжо, бодро и чисто като моминска съзла, пѣлило цѣлото ѣ сѣщество. Прѣди да си лѣгне, тя дълго ходила изъ стаята си. И когато се сѣдичала и плѣтала косата си съ тѣнцитѣ си прѣсти, на умореното ѣ вече лице строило всѣ сѣщото изражение на младенчески вѣсторгъ.

Разговоритѣ съ Тишина се струвалъ на Наташа тѣй необикновенъ, че цѣлиятъ слѣденъ день тя живѣла подъ впечатленията отъ него, ходила като смахната и лошо отговаряла на това, което ѣ питали. Отъ срѣтахъ да не развали впечатлението си отъ вчерашната вечеръ, тя избѣгвала да се срѣща съ Тишина.

Слѣдъ уроцитѣ отишли да се разходятъ съ Пижова въ Александровската градина. Тамъ тѣ дълго шльопапи изъ аленитѣ по мокрия снѣгъ, послѣ се изкатерили по баира до кремелевската стена, стена стара и замислена, постояли малко и прѣминали задъ рѣката Москва, където до късно бродили по тѣсни тѣ, криви и збутани улички. Смѣшно било, че въ тѣхъ живѣятъ сѣщо такива хора, каквито и въ голѣмитѣ. Въ къщи се върнали по тъмно.

Като се прибрали въ стаята си, Наташа намѣрила на масата бѣлъ запечатанъ пликъ. На него нѣмало адресъ. Ти прѣдположила, че това ще да е отъ пѣкоя сѣченичка относително уроцитѣ и небрежно го разпечатала. Вѣтрѣ имало голѣмъ, навсѣкѣдъ изписанъ листъ. Почеркътъ билъ неумѣлъ и редонетъ криви. Отъ книгата миршало на тютюнъ, черенъ хлѣбъ и още на пѣщо кисело.

„На Наталия Василевна“ — чете тя, осецайки какъ въ тежко прѣдчувствие почва да бие сѣрдцето ѣ.

„Писмо отъ Тишина, Петра Ивановича. Наталия Василева. Вий ми се

явихте като свѣтълъ ангелъ изпратенъ при човѣка.

Живѣхъ азъ въ своята пщера, като допотопенъ звѣръ. И послѣ вий дойдохте, и азъ разбрахъ, че най мѣлгавъ е билъ моя животъ, и видѣхъ свѣтлината изпратена на човѣка и както машинитѣ иматъ махово колело, на което е нуженъ тласкъ за да почне да се движи, тѣй и вий винаги ще бѣдите този тласкъ въ мой животъ. Наталия Василевна. Акъ вий се удивлявате че има човѣкъ-диване, който мечтае и мисли като глупакъ, то знайте: това съмъ азъ. И ако вий мислите: ето смахнатъ, който безъ да разбира нѣщо иска да бѣде като човѣкъ: това съмъ азъ. Наталия Василевна, когато дойде пролѣтъта и отида на ловъ и азъ ще дебна валдшнепитѣ. ... И не знамъ, защо написахъ това, но вий само имайте доврѣе, че азъ ви любя, както първия човѣкъ!“

Прочела думата „любя“, Наташа не вѣрна на читѣ си и се спира. Крѣвта ѣ се прѣлива въ главата и бий въ слѣнитѣ очи. Слѣдъ това тя продължава.

„Любя ви, като вуйчо или втори

баща“ — чете тя и се поуспокоява.

„Но не само това, а ако вий знаете, когато Павелъ Сергѣичъ се ожени за васъ, (Тишинъ даже и тукъ не оставилъ своя навикъ навсѣкѣдъ да разпространява мойто име) то азъ ще бѣда тѣй радостенъ и готовъ да ви служа до гробъ Наталия Василевна. Азъ съмъ простъ неученъ човѣкъ. И азъ си мисля, защо и азъ не съмъ като богатитѣ. Не ми трѣбватъ мене богати доходи. Всичко изхвърлил билъ въ рѣката — океанъ, но дошълъ бихъ при-расъ и бихъ ви казалъ като Фаустъ: ето, бѣди моя възлюблена!“

Наташа червенѣе и сѣ трудъ слѣди понататѣкъ грубитѣ букви.

„Наталия Василевна! Васъ всичко ви е извѣсно. И ще бѣдите вий мой любовница. И ще бѣда азъ първиятъ и най богатъ човѣкъ. Прощавай не забравяма добродѣтелко. Съ миромъ спи.

Тишинъ“

Отъ долу, подъ прѣзимето съ латински букви било прибавено „Petr Ivanov“.

Слѣдва.

турчин, за да докаже численото надмощие на турското население в Македония преди онова на българското. И за това той фалшифицира петината. Въ числото на турското население Дорев туря и албанското население, а в Мирь като прѣдава статистиката на Битоляския депутат и неговото число за турците 1,100,000 бѣлѣжи; „разбира се че албанците не влизатъ въ това число“. Тава е позорно извѣрване на истината, за да получатъ „аферимъ“ отъ Рифатъ паша.

Произволитѣ почватъ.

Цанковиститѣ въ Балчишко сж опиянени отъ властѣта. За тѣхъ закони не сжществуватъ, тѣхната воля стои по-горѣ отъ всѣкаква властъ. Отъ с. Спасово получихме слѣдното телеграфическо оплакване: „днесъ полицията откри кражба въ с. Било. Крадеца заловенъ Цанковиста Куртевъ отне крадеца насила отъ полицията. Людцановъ Коментарии сж излизали. Крадците се защитаватъ отъ влиятелни цанковисти и полицията е безсилна да запази имота на гражданитѣ.

Епоха!

Българското Търговско Паракходно Д-ство, има събрание на акционеритѣ си на 31 я минали м. мартъ. Единъ акционеръ изказа прѣдъ насъ своитѣ тѣжни впечатления отъ това заседание. Той се оплаква, че мнозинството отъ кандидатитѣ за членове на управителния свѣтъ, съ своето чудовищно поведение внесло въ събранието такава атмосфера, че всѣкой се е убѣдилъ, какво събрание имало едва ли не една единствена цѣль: кандидатитѣ една минута по рано да взематъ управлението на дружеството.

Докладътъ на управит. свѣтъ, смѣткитѣ, билансътъ, бюджетътъ — на всичко това нито се погледнало дори: приело се и одобрило се като пѣвака най проста канцелярска формалностъ. Види се отъ голѣма жажда за властване и управление, кандидатитѣ съвсемъ не стобразили, че има търговски законъ и дневенъ редъ, та, противъ всѣкакъвъ законъ и противъ всѣкакъвъ редъ, съ силата на тежкия правителственъ акционеръ, гласувано е уволнение на досегашния управит. свѣтъ. По всичко изглежда, че повечето отъ кандидатитѣ смѣтатъ себе си за специалисти по покупки на параходи, та съ нетърпѣние желатъ да упражнатъ своитѣ способности, извѣстни на варненци отъ минали покупки. Не ли демократическото правителство е отишвало по държ. бюджетъ отъ т. г. за покупка на два нови параходи 500,000 лева. Тая сума трѣбва да се изхарчи отъ специалисти, съ доказана опитностъ. — Жалко, че сме принудени да изнесемъ тази некрасива работа въ едно общенародно дѣло, каквото е Бѣлг. Търг. Пар. Дво, което заслужава само съдѣйствието. Обаче ние дѣлжимъ да обадимъ истината, ако и да е горчива, защото вълниятъ апетитъ те първа угрожава дружественитѣ работи. Пуста народнящина бър о си покажа вълчешината!

Какъ се образуватъ народняшки бюра.

До като нѣмаха властѣта народняцитѣ не смѣха да отпдатъ въ нѣкое село и да поменатъ за образуване народняшко бюро. Но щомъ се образува народняшко прогресиски кабинетъ, въ който народняцитѣ играятъ ролята на камилата, намислили да иматъ поне въ едно село народняшко бюро. Миналата педѣл единъ тукашенъ прочутъ народняшки лихваринъ — и да не споменаваме името му всѣки ще се сѣти кой е, — при друждруженъ отъ своя адютантъ — кандидатъ за окол. началникъ, но остана на сухо, — отишли въ село Галата, дѣто образували народняшко бюро, ама чисто народняшко, а не прогресиско-народняшко.

Всѣки, който познава галатанци, ще се запита: възможно ли е да има тамъ народняци поне, колкото за съставатъ на бюрото, когато въ миналитѣ общински избори тѣхната листа получи само петъ и словомъ петъ гласа? Отговорътъ е много лесенъ. Повечето отъ галатанци сж завладѣни икономически отъ този лихваринъ, защото имъ дава пари подъ лихва и то дѣло халкийска лихва. Не стига това, но сега и съ властѣта разполага човѣка, защо да не ги направи народняци. Повикалъ всичкитѣ, които му дѣжатъ и подъ страхъ, че ще ги секвестира на другия денъ, принудилъ повечето отъ тѣхъ да се запишатъ за народняци. И знаете ли отъ кой лагеръ сж — все отивалени и башъ дружбаши, на чело съ прѣдседателъ имъ Ефтимъ Николовъ и подпрѣдседателъ Илия Стояновъ. По неволя тѣ сж станали народняци и ние сме увѣрени, че тѣ ще си останатъ такива каквито сж — дружинкари.

Въ това ще се убѣдатъ и народняцитѣ, но по послѣ. Сега могатъ да бѣдатъ спокойни, че народътъ е съ тѣхъ.

Къмъ милостивитѣ Варненски граждани!

Наближаватъ свѣтлитѣ Христови празници, обаче за малцина въ днешното общество тия празници запазватъ своята свѣтлостъ. Мнозинството, особено въ градоветѣ, тѣне въ мизерия и идването на подобни свѣтли дни още по-силно увеличава неговитѣ мъжки, като му дава възможностъ да сравнява положението си съ околнитѣ, за които само Христосъ е пролѣлъ кръвта си въ Гетсиманъ. Въ тия моменти християнина трѣбва да покаже, че той милѣе за ближния си и съ скромната си лента ще намали поне моралнитѣ терзания на бѣдняка, като озари лицето му съ надежда за по-пастивно бѣдаше. Въ града ни има маса благотворителни дружества мъжки и женски, но нито едно отъ тѣхъ не взема инициативата да посѣбератъ, или отпуснатъ отъ каситѣ си каква и да е помощъ за нуждающитѣ се. Обръщаме се къмъ милостивитѣ Варненски граждани, да не чакатъ покана, но да побързатъ да внесатъ скромната си лента въ общината, гдѣто се раздаватъ помощи на крайно бѣдняци. Дано се намѣрятъ въ днешното егонистично общество, което само за удоволствие мисли, единици състрадателни къмъ ближния си.

Концертъ.

Въ понеделникъ първата българска оперна пѣвица Хр. Морфова и нинистката г-ца Прокопова дадоха своя концертъ въ зала Прощекъ, който бѣше добръ посѣтенъ. Пѣенитѣ на Морфова бѣха очарователни и заслужено ѣ спечелиха букети отъ живи цвѣти и бурни одобрения.

Желателно е по често да посѣщава Варна.

Прѣдизборни похвати.

Новиятъ Варн. Окол. Н-къ Нефтянонъ още първия денъ на своята служба, отъ единъ явилъ се при него селянинъ искалъ е да му посочи по влиятелнитѣ въ селото селяни, които сж противъ правителството, та да имъ даде да разбератъ кой е и отъ кѣдъ е. Нека си взематъ добра бѣлѣжка селянитѣ отъ тия закани на окол. началникъ.

Много се лжете господа прогресисти, ако мислите по този начинъ да печелитѣ избори.

На господина началника нѣкъ ще кажемъ, че тукашнитѣ селяни не сж отъ тия, които ще се сгреснатъ отъ чирпанскитѣ му приночи, и, че тия негови закани немогатъ уплаши никого. Но ако иска безъ врѣме да отиде въ драголницата нека си позволи такива волности.

Селянитѣ не се страхуватъ отъ заплашаванията на полицията и зна-

ятъ да държатъ за всичко бѣлѣжка и за всѣко безаконие да се оплакватъ на съдебната властъ и да го изнасятъ въ пресата.

Около Кафе-шантана.

Въ днитѣ на междупаркетното просто невѣроятни работи ни разказватъ, че ставали тамъ. Кандидати за началници и пристави и отъ двата лагера сж се надпреварвали да безчинствуватъ, да пианствуватъ и да буйствуватъ. Разбира се че всичко станало на „юнашка вересия“, срѣщу прѣдполагаеми бѣдащи „концесии“ отъ тѣхната страна. Мнозина „кандидати“ не се задоволявали само съ това, а ачикъ-ачикъ правили пазарлъкъ за „ботуши“, „шинели“ и пр. Само единъ се намѣрилъ „по скромно“. Въместо ботуши и шинели, искалъ да му поставятъ въ нѣкое специално сепаре, единъ креватъ!..

За лампитѣ аладинъ.

Въ Варна писа единъ софийски ежедневникъ, подмѣтна и извѣстията варненски парцалъ. И вмѣсто похвала, каквато само заслужава варненск. гр. общинско управление, подмѣта се нѣщо като порицание. И защо? че били поставени прѣдъ домоветѣ на видни демократи. Колкото дребнавъ тѣлкова и клѣветнически е тоя укоръ. Прѣди всичко, буквально нито на единъ демократъ прѣдъ дома нѣма отъ лампитѣ за които става дума: всички безъ изключение тия лампи сж по площади и мѣста гдѣто се кръстосватъ улицитѣ, засгрениитѣ, тия части на града сж жглове и домоветѣ имъ принадлежатъ изключително на народняци, защото тѣ сж хора паралии, а жгловетѣ, знайно е, сжко струватъ. П. Петровичъ, Никола Вълкановъ, Г. Янговски, Никола Бичевъ и др., това сж все отборъ народняци, прѣдъ чинто домове сж лампитѣ и които има си хастъ да се смѣтатъ за демократи. Цѣлата на подмѣтанята е очевидна: само да се хедѣла калъ срѣщу общинското управление, защото общинскитѣ управници сж демократи. Злобата е заслѣпила безсвѣстния противникъ, та не вижда доброто дѣло, че голѣма частъ отъ града, онай на които улицитѣ съединяватъ цѣлия градъ е освѣтлена тѣрдѣ удовлетворително и че за това гражданитѣ се отнасятъ съ благодаростъ и съ признателностъ.

Въ Варна единъ службогонски парцалъ, чието име не споменаваме отъ уважение къмъ читателитѣ си, разнася по веднѣжъ въ седмицата гоня и смрадъ, та Варненци сж принудени да си запущватъ носовѣтѣ. Отъ като партията на която служи се е качила само съ единъ кракъ на властъ, драскачитѣ въ тоя парцалъ сж още по отвратителни и нахалии. При това съ общи обвинение, съ нулгарни псувни и съ перфидна клѣвета не се разтурва общински свѣтъ. Особно това е невъзможно за общински свѣтъ какъвто е Варненскиятъ, който се е отличилъ само съ безподобни крупни общеполѣзни дѣла. Нито безрамнитѣ закани на гладничитѣ за властъ, нито службогонския зой около общината сж въ състояние да заплашатъ сегашнитѣ общински свѣтници за да дезертиратъ отъ изпитание на длѣжността си Напротивъ, съзнавайки своята нравствена сила и мощъ, всѣкой общ. свѣтникъ стои тѣрдо на поста си и съ съзнанието на пълноправенъ гражданинъ, на глутницата отговаря: въ България има сѣдъ и независимъ и безпристрастенъ.

„Хуриетъ“.

Така се характеризира сегашното управление въ нашия градъ. Това ново управление, изглѣжда, че е указало вече своето влияние. „Хуриетъ“ дѣйствително е настѣпилъ. Така наприрѣмъ „кючекъ“ на извѣстия комарджия Джането, закритъ прѣдъ два мѣсеца отъ бив-

шия окр. управителъ, поради постоянни скандали, побоища, съпротивление на властитѣ, и пасплетивно изискване паритѣ на клиентитѣ отъ самия съдържателъ, обстоятелства, които напълно се установиха и прѣдъ сѣдъ и послѣдний съ рѣшенето си отъ 15-й того, сѣдѣ като призна за закона заповѣдта на бившия окр. управителъ, постанови: да се отвори кръчмата въ това заведение, обаче никога да се не разръшава на сегашния намателъ да отвори „кючекъ“ или „кафе-шантанъ“. Още въ първия денъ при поемането управлението отъ новитѣ управници, това рѣшение на сѣдъ е било потѣпкано и „кючека“ на Джането С-ѣ Спиро Полевъ е отворенъ. По чия заповѣдъ е извѣршено това, незнаемъ. Знаемъ обаче много добръ, че съставения по този случай актъ отъ страна на полицията е билъ спряенъ въ III участъкъ, съ заповѣдъ да не му се дава ходъ.

Комарджийското кафене на сжщия комарджия Джането, нахладяще съ въ IV уч. улци „Цариградска“, до „Горчипвата Чешма“, закрито тоже по административенъ редъ, като опасно за обществото, тия дни било наново взето отъ Джането и ежедневно се разигравало комаръ отъ сутринъ до вечеръ и по цѣли нощи.

На такава управление изразено съ думата „Хуриетъ“, никой не ще завижда...

Редовната сесия на общин. свѣтъ.

На 4 т. м., въ понеделникъ, се открива редовната априлска сесия на общинския свѣтъ, която ще трае 15 дни. Ще се разглеждатъ между многото въпроси и слѣднитѣ, които сж отъ капитална важностъ за градъ: 1) За опрѣдѣлене стойността на екобата и запорното кранче за частнитѣ водоразклонения въ града; 2) Опрѣдѣлене размѣра на водното право за частни чешми прѣди поставяне водомѣри; 3) По инсталицията на дезинфекционното общинско здание; 4) За вземане рѣшение да се довърши урегулването на цѣлата „Цариградски“ улица; 5) Опрѣдѣлене цѣната на уничтожаването въ скотобойната негодно месо; 6) По въпроса за безплатната лѣкарска и акушерска помощъ и даване безплатни лѣкарства; 7) За опрѣдѣлене мѣсто за общинска месарница между II и V участъци, за четири врѣмenni месопродавници на ул. „Цариградска“ и за рибарници въ I участъкъ; 8) По канализацията на града; 9) За отмѣняване рѣшението на свѣта досежно продажбата на мѣстата въ кварталитѣ № № 83 и 153, срѣщу къщата на Левтерова, които да останатъ за общинска потребба; 10) По оцѣнката на причиненитѣ врѣди на ниви и лозя отъ прокарване варненския водопроводъ; и 11) По опрѣдѣлене строителнитѣ черти на градъ.

Въ единъ отъ слѣднитѣ броеве ще се повърнемъ върху досегашната дѣйностъ на общинския свѣтъ, за да докажемъ, на нашитѣ безсвѣстни противници, че по плодотворнитѣ закани на гладничитѣ за властъ, нито службогонския зой около общината сж въ състояние да заплашатъ сегашнитѣ общински свѣтници за да дезертиратъ отъ изпитание на длѣжността си Напротивъ, съзнавайки своята нравствена сила и мощъ, всѣкой общ. свѣтникъ стои тѣрдо на поста си и съ съзнанието на пълноправенъ гражданинъ, на глутницата отговаря: въ България има сѣдъ и независимъ и безпристрастенъ.

Послание.

До белгийско системния мъжъ Иванъ Евстатиевъ Гешовъ, който придобива политически познания въ Белгия, а богатства печелъ въ Букурещъ; шефъ на Народната партия, която черпи свободолубие отъ английски теории, но го прилагатъ по анадока практика; сжщия акционеръ на дружество „Балканъ“, прѣдседател на българска-

та академия, стопанинъ на четири ежедневни вѣстника, притежател на десетъ къщи, на четири арабски коне и наставникъ на двама зетя.

Народний благодарителю!

Прочетохъ реферата за Белгия и за нейната изборна система, произнесенъ отъ тебе въ клуба на Народната партия и напечатанъ въ „Рѣчь“ и „Балканска трибуна“, въпрѣки многократнитѣ и категорични заявления на тѣзи вѣстници че тѣ не сж народняшки органи.

Като не допускамъ, че българскиятъ народъ ще се окаже толкова неблагодаренъ за да не оцѣни сжщнитѣ жертви, които правитѣ да го възпиташъ политически о, ти прѣвъзпитаний белгиецъ, сърдечно те поздравявамъ съ пожелание, щото Провидѣнието не само нивга да не те лишава отъ своитѣ милости, но дори и когато получишъ призовка отъ св. Петра, да внуши То на този шантеклерски ренегатъ, че твоитѣ земни дѣла не сж посядени нему.

Въпрѣки вѣрвата, която имамъ въ твоитѣ несъмнени способности за наблюдения, не мога да се избая отъ изкушението да не направя нѣколко бѣлѣжки по уроцитѣ, които си извлекълъ изъ Белгия.

Казвашъ ти въ реферата си, че белгийскитѣ агитатори прибѣгвали до афиши, иллюстрирани карикатурни картички, домашни посѣщения и въобще до всичко, само повече гласове да добиятъ. Но защо не кажешъ, че нийдѣ не си видѣлъ тамъ да прибѣгватъ до гасене на свѣщи, кримковни пушки и артилерия? Нали ужъ имашъ намѣрение да прѣвъзпиташъ народа! А това, вѣрвай ми, е необходимо да знае нашиятъ народъ.

Казвашъ още, че гласуването било задължително, а наказанието за негласуванитѣ — незначително. Наказвали ги за първи и втори пътъ съ глоба, а за трети пътъ съ заповане имената имъ върху плоча, която се окачвала прѣдъ кметството.

Право да ти кажа, не съмъ никакъ съгласенъ да се въведе подобенъ законъ у насъ, защото първо, никой отъ нашитѣ писатели нѣма да гласува поради страстно желание да си види името написано върху камъкъ и второ, ако Народната партия произвежда изборитѣ, всѣки гражданинъ ще прѣдпочете на триста плочи самъ да се запише, нежели да излага своитѣ кости на изпитание. И смѣя да те увѣря, че за два дена отгорѣ Столицата ще остане безъ тротоари.

Да си призная, страшно ми се иска да отида и азъ въ Белгия, особено слѣдъ като прочетохъ она пасажъ отъ твоя рефератъ, дѣто казвашъ, че Белгия заслужава да бѣде изучавана и посѣщавана отъ всѣкого.

Ахъ, да бихъ ималъ пари не само въ Белгия, но отгатакъ задъ Белгия бихъ отишълъ и бѣди сигуренъ като се върна, ако не бихъ станалъ членъ въ централното бюро на твоята партия, то поне би ми повѣрилъ върховното ръководство на единъ твой вѣстникъ.

Белгия, твърдишъ, била рай за богатитѣ. Чудно ми е тогава, защо стоишъ още, та не почнешъ да си прибиращъ багажа! Ако имашъ намѣрение да изпѣлиши завѣщанието на Евлогия, бѣди увѣренъ, че България нищо нѣма да изгуби отъ твоего изселване.

Р. С. Какво мислишъ за литературната анкета на „Балканска трибуна“? Ако питашъ менъ, удивлява ме твоеото прѣстѣпнило нехайство. И ти си ужъ писателъ, а не стана мукаетъ да изпратишъ едно окръжно до всички народняшки бюра да гласуватъ за тебъ и те провъзгласятъ за български гений. Да не би обстоятелството, дѣто българскиятъ Зарагустра носи вече тази титла, убива всѣка охота у тебе да ламтишъ за нея!

Колко пари заплати на в. „Дневникъ“ да ти печати реферата?

Сириусъ.

Финансовото положение на Варненската община.

Въ миналите няколко броя поместихме доклада на общинския контролор г. Михайлов, за финансовото положение на нашата община, въ свързка съ новия 5 милионен заем.

За да дадем възможност на гражданите да бъдат въ течение на всичко, което е направено от страна на сегашното кметство, за да се усеще съключването на заема, ще поместим подолу и втори доклад на контролора, подаден като допълнение на първото изложение, до комисията при министерството на вътрешните работи, по преглеждане и изказване мнение по заемите, които първия път бѣше се изказала противъ отпукането новъ заем на общината, но следъ този докладъ ти измѣни първото си мѣние и се изказа въ полза на заема. И благодарение на застъпничеството на г. Кжневъ, въ миналата сесия на Народното Събрание се прокара законъ, който е публикуванъ въ брой 53 отъ т. г. на „Държавенъ вѣстникъ“ съ който се разрешава съключването на заема въ размѣръ 5,000,000 лв. златни, платими въ 50 годишенъ срокъ чрезъ равни годишни ангаитети при лихва 5% и ще се съключи съ Вългарската народна и Българската земеделчески банки подъ гаранция на държавата и подъ залогъ на приходите, които ще се опрѣдѣлятъ, по взаимно съгласие, отъ банките и общината.

Произведението на този заемъ ще се употреби.

1) За уреждане на I, II и III градски участъци и на улиците „Владиславъ“ и Царъ Крумъ“ отъ IV уч. — 4,146,046 лв. и 2) инсталация на електрическо освѣтление на града — остатъка.

Облигациите отъ този заемъ и купоните имъ се освобождаватъ отъ всѣкакви данъци, освѣн гербовния сборъ. Облигациите, освѣн това, се приематъ отъ държавните и обществени учрѣждения като залогъ и гаранция.

Оставатъ другите подробности по заема, които ще се уредятъ отъ общината и банките, съ които се водятъ прѣговори, и наскоро всичко ще бѣде окончателно свършено и заема реализиранъ.

Въ туй положение се намира работата по новия заемъ. Какъвъ край ще вземе тя по натѣтъкъ, ще покаже бъдещето ще сѣди кой какво направилъ и всѣкому ще даде засаженото.

Ето докладътъ за който е рѣчь по горѣ:

Докладна записка

Господа,

За да допълни изложението си отъ 3 януарий т. година за финансовото положение на Варненската Градска Община, ще дамъ следното:

Въ пунктъ 4 на първото си изложение азъ направихъ единъ прѣгледъ на по главните доходи на общината, за да се види естествения прирасъ на тия приходи. Отъ тамъ се вижда, че прѣвъ последните три години: 1907, 1908 и 1909 редовниятъ приходи съ били съдѣно 978,413 при съдѣнъ редовенъ 830,818 лева годишно. Значи, ежегодно редовния приходъ е нараствалъ до 147,595 лева. Че това е така, се потвърждава и отъ обстоятелството, че до като редовния приходъ за 1904 година е билъ 584,656 лева, за 1905 — 723,430 лева, за 1906 — 751,447 лева, 1907 — 913,170 за 1908 — 933,457, за 1909 година, т. е. следъ петъ години е въздѣзалъ на 1,088,613 лева. Това бързо нарастване е послѣдвало, безъ да съ създавани нови върхнини или такси, безъ да има ни едно увеличение на съществующите. Факта, че въ 1906 г. — когато е билъ съключанъ 8,000,000 заемъ — редовниятъ приходи за 1904, 1905 и 1906 година съдѣно съ въздѣзали на 686,511 лева, при съдѣнъ разходъ отъ 580,724 лева, или съ редовенъ излишѣкъ 105,787 лева годишно, е могла общината да посрѣща службата на заема отъ 435,000 лева годишно и свърхъ това да приключва бюджета си съ редовенъ излишѣкъ съдѣно — 147,595 лева годишно, отхвърля страхътъ, че чега, при единъ редовенъ съдѣнъ приходъ отъ 978,413 лева и разходъ — 830,818 лева годишно, ще бѣде крайно опасно за бюджета на общината, ако той бѣде обремененъ съ още 301,272 лева, нуждни за службата на новия заемъ.

Слѣдва.

Варненска Окр. Постоянна Комисия

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1636

гр. Варна, 29 мартъ 1911 г.

Длъжността инженеръ I-ва категории по водоснабдяване селата въ окръга е вакантна.

Годишна заплата 6000 лв. съ право на пѣтни и дневни.

Кандидатитъ да се отнесеть до комисията.

Прѣдседателъ: Д. ШИКОВЪ.

Секр.-бирникъ: Г. ДОЛОВЪ.

Д. РАЛЧОВЪ,

бившъ Варненски окръженъ управителъ,
изново започна адвокатската си професия въ
Варна. Приема да води и защитава дѣла
прѣдъ всичките сѣдилища въ царството.

Стефанъ Фтичевъ

АДВОКАТЪ

Писалище сръщу окръжния сѣдъ — Варна.

НИКОЛАЙ КИРИЛОВЪ — ВАРНА.

Телефонъ № 135.

СПЕЦИАЛНО

Електротехническо Информационно

Б Ю Р О.

Информира и прѣдставлява разни електротехнически фабрики по съобщителни и освѣтителни инсталации, също и наемане на помѣщения, продажби на имоти и служби по всички отрасли на търговията, промишлеността и занаятите. Всѣки день и часъ е на разположение по всички свѣдения и улеснения, потребни за гр. Варна цѣла България и въ странство. Приематъ се и застраховки: за животъ на дво „Ню-Йоркъ“ и за пожаръ на д-ството „Фениксъ“.

БОРИСЪ ПОПОВЪ

(АДВОКАТЪ)

Се раздѣли съ досегашния си съдружникъ Добришки адвокатъ Тодоръ Тошевъ и се установява за винаги въ гр. Варна, до Окрѣжния Сѣдъ.

Приема да защитава всѣкакъвъ видъ дѣла прѣдъ всички сѣдилища въ Царството.

1—55—2

Обявление.

Долоподписанитѣ, съобщаваме на интересующитѣ се, че откупихме Държавната гора при мѣстността „Рогачево“, до селото Чукурово (Текенска община) въ която се намиратъ необходимите принадлежности за единъ земледѣлецъ като: мертеци, колове, пѣрти, дърва и др.

За улѣснение на купувача било каквото и да е, билетитѣ ще се издаватъ на самата гора.

Цѣнитѣ много намалени.

Материалъ насѣченъ и не насѣченъ.

Балчикъ, Декември 1910 г.

Съ почитание:

1—50—3

Ж. Атанасовъ, П. Гецовъ и Райчо Петровъ.

Първа Българска Модерна Фабрика

ТАХЖЕНА-ХАЛВА, ЛОКУМЪ И ДР.

А. Г. Кацулисъ — Варна.

ФАБРИКАТА ПРОИЗВЪЖДА:

ХАЛВА въ обли тенекийни кутии по 8. 6. 4. 2. 1. 1/2 и 1/4 кгр.
ЛОКУМЪ фжетжкли въ кутии по 5. 1. 1/2. 1/5. и 1/15 „
„ кристалъ триколоренъ въ кутии по 1. 1/2. и 1/5 „
„ царски „ „ по 1 — 1/2 кгр.
НЕБЕТЪ-ШЕКЕРЪ (КАНДИО) въ каси по 25 килограма.
ЛЕВЛЕВИ-ШЕКЕРЪ „ „ по 35 „

ПРОДАЖБА НА ЕДРО:

5—11—5 ДОБРОКАЧЕСТВЕННОСТЪ ГАРАНТИРАНА.

Интересно за любители на лобътъ!

Продава се ловджийска пушка испанска система 16 калибръ.

— ЦѢНА ИЗНОСНА. —

Споразумение въ печатницата на Д. Тодоровъ — Варна.

ПОДЪ ПЕЧАТЪ И ВЕЧЕРИНКИ И УТРА

ни. IV отъ

Ив. Ст. Андрейчинъ

цѣна 3 лв.

издава книжарницата на

К. Евстатиювъ — Варна.

1—45—5

НАРОДНА СИЛА

Органъ на Варненския Окрѣженъ Демократически Комитетъ

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО.

Годишенъ абонаментъ 5 лв.

За обявл. се плаща: за гарм. редъ на I стр. 1 лв.

За гармониденъ редъ: IV стр. 0.80 лева

На II и III стр. по споразумение.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Администраторъ: Н. Нейковъ.

Ржкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.